

Full diocesà

13 de maig del 2018

p5 – Centenari del naixement de Raimon Panikkar

p6 – La figura de sant Feliu de Cantalice

Mare del Diví Pastor

La Mare del Diví Pastor, coneguda popularment com a Divina Pastora, venerada a la parròquia d'aquest mateix nom a la ciutat de Vic, té el seu origen com a advocació mariana caputxina. Els caputxins van iniciar la seva estada a la capital d'Osona en el segle XVII i en el segle XVIII hi va arrelar aquesta devoció conventual.

Santa Joaquina de Vedruna es confessava amb el P. Esteve d'Olot en aquest convent, i l'any 1826 s'hi fundà l'orde de Carmelites de la Caritat Vedruna. La santa regalà a la imatge unes joies que llueix cada any per la dia de la festa.

L'any 1835, com a conseqüència de la desamortització, l'orde caputxí, com molts altres, va ser expulsat, però va mantenir-se la devoció a la Divina Pastora. L'any 1971 va tenir lloc una reforma del presbiteri i la imatge passà a ser visible des del cambril.

Mn. Cinto Verdaguer va escriure la lletra dels goigs que es canten cada any per la festa del diumenge del Bon Pastor: «Puix al ramat paixeu / les flors d'amor de Déu, / gentil Maria, / dau-me'n un brot a mi, / que les roses d'ací / no fan sinó espines: / ja els dic adéu-siau: / donau-me vós, si us plau, / l'herba florida.»

Enguany la parròquia de la Divina Pastora, que ocupa el nord-est de la ciutat de Vic, celebra seixanta anys de la seva erecció.

«Un núvol se l'endugué, i el perderen de vista»

Ascensió del Senyor / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la Passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

(1,1-11)

Salm responsorial

Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.
(Salm 46)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dóna entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i

de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(1,17-23)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangelí a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans, i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

(16,15-20)

«Aneu per tot el món
i anuncieu la bona
nova de l'Evangelí»

De l'Ascensió a la Pentecosta

Jean Hakolimana, prev.

Entre l'Ascensió i la Pentecosta es viu un moment d'absència particular: Jesús ressuscitat ja no s'apareix als deixebles per alleujar-los de les seves pors i l'Esperit Sant encara no ha davallat sobre ells per encendre en els seus cors el testimoniatge que tant necessita la naixent Església. De vegades, nosaltres també vivim la nostra fe de manera molt semblant, situats com en un entremig: hem estat consolats per Crist ressuscitat, però no tenim encara l'impuls necessari per a testimoniar-ho. Les lectures d'aquest diumenge donen pautes per a passar de l'expectativa a la concreció de la nostra vocació de deixebles: romandre, rebre i sortir a anunciar.

El primer pas bàsic passa per la quietud. Els deixebles van haver d'esperar a Jerusalem, dies i dies reunits, amb Jesús que se'ls apareixia de tant en tant sense deixar de ser present enmig d'ells per altres vies. Tenim tants mitjans per a impregnar-nos de Jesús, per a estar en contacte permanent amb ell: la pregària personal, l'Eucaristia, un recés etc.! Són fonamentals en quant ens permeten un contacte personal i viu amb el Ressuscitat. D'aquí neix el segon pas, que és rebre. Rebre ens recorda que seguir Jesús no és un simple voluntarisme o ganes de fer coses. Primer és un do de Déu al qual ens hem d'obrir. És un do disponible, però accessible només a aquells que s'hi obren. Aquests dos primers passos condicionen totalment el tercer i últim, que és sortir a anunciar. Som cridats a ser testimonis i no ideòlegs. El testimoni intenta compartir allò que ha rebut, mentre que l'ideòleg comparteix allò que ha aconseguit a força de l'esforç, és a dir, una cosa ben seva i no sempre de Crist.

La imatge

Genolls flectats, mirada enlaire: els testimonis de l'Ascensió del Senyor. Jesús, al mig, se'n va amunt.

Un recordatori per als qui quedem: la referència és Crist victoriós, que per diverses raons mai no hem de perdre de vista. Genolls en terra, a més del reconeixement adorant, vol dir que tot això ho vivim a la terra, sense enlairar-nos. Dia vindrà que estarem amb ell per sempre.

Ascensió de Jesús (1442). Luca della Robbia

Lit. hores: Setmana III

14 dilluns

— Sant Maties, apòstol (*80?)
 — Sant Ponç, màrtir (*257)
 — Santa Gemma Galgani, (1878-1903)
 Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 /
 Joan 15,9-17

15 dimarts

— Sant Isidre, llaurador (ss.XI-XII)
 — Santa Joana de Lestonnac, religiosa (1556-1640)
 Fets 20,17-27 / Salm 67 /
 Joan 17,1-11a

16 dimecres

— Sant Ubald, bisbe, (1084-1160)
 Fets 20,28-38 / Salm 67 /
 Joan 17,11b-19

17 dijous

— Sant Pasqual Bailón, (1540-1592)
 Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 /
 Joan 17,20-26

18 divendres

— Sant Joan I, papa i màrtir (523-526)
 — Sant Pròsper, bisbe (s.VIII)
 Fets 25,13-21 / Salm 102 /
 Joan 21,15-19

19 dissabte

— Sant Pere Celestí, papa (1215-1296)
 — Sant Francesc Coll, (1812-1875)
 Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 /
 Joan 21,20-25

20 diumenge de Pentecosta / Cicle B

— Sant Bernadí de Siena, prevere, (1380-1444)
 — Sant Boi, màrtir (s.III)
 Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis
 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

L'atri de Sant Domènec, un espai de trobada

Josep M. Riba i Farrés, prev.

Aquest espai entre el carrer i l'església és sovint el lloc de diàleg, d'acolliment, de comentari setmanal... però a l'església parroquial de Sant Domènec de Vic aquest temps pasqual ha esdevingut, a més a més, l'espai de plasmació artística –no una exposició– del treball de conjunt entre l'equip parroquial de les parròquies del Carme, Sant Domènec i la Pietat de Vic i un grup d'alumnes i la seva professora de l'Escola Superior d'Art i Disseny de Vic.

Un treball que ha nascut i s'ha desenvolupat en un ric diàleg entorn de la Pasqua, en el marc de l'any litúrgic. Una descoberta de signes, de continguts, de sorpreses vitals que un grup de joves ha sabut plasmar fins a capgirar l'aire d'aquest espai.

No és fàcil explicar la Pasqua a aquells que en tenen poques notícies, i no és fàcil descobrir què hi ha darrere aquesta paraula quan no s'està acostumat a escoltar-la. Però la interrelació porta descobertes a totes dues bandes.

Capgirar la direcció de l'entrada i la sortida de l'atri, sorprendre amb el color i posar llum on habitualment era fosc,

captiva el feligrès, sorprèn el vianant i a tots dos els sorgeix la mateixa pregunta. Què passa? Què és això?... I de la pregunta es passa al diàleg, del diàleg a l'anunci a l'altre, de l'anunci a la notícia als mitjans, i de la notícia el repte de com continuar, en el futur, el diàleg encetat.

El peix com a signe del cristià; el flotador que emmarca la Paraula; la rosa que ens situa en un espai marcat per aquest signe; la xarxa que ens agafa; els cinquanta parells de sabates en posició de sortida... són alguns dels detalls significatius que es contempen en aquesta instal·lació, que estem contents d'haver dut a terme, tant pel resultat com pel diàleg, la complicitat, les sorpreses i els interrogants.

Si l'Esperit del Ressuscitat ens convida a encarnar-nos en l'entorn en què ens movem, l'atri pot ser l'espai de trobada després d'haver viscut a fons la fe a fora i a dins.

Agraïment als sis alumnes que, amb la seva professora, van assumir aquest repte. El seu gest ens anima a continuar l'oferta de diàleg amb altres disciplines i estem segurs que hem encetat el que voldríem que fos un llarg camí de col·laboració.

Centenari del naixement de Raimon Panikkar

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, en col·laboració amb la Fundació Vivarium Raimon Panikkar i Fragmenta Editorial, es complauen a convidar-vos a la pròxima jornada que commemora el centenari de Raimon Panikkar (1918-2018) i que tindrà lloc el dijous 17 de maig al Seminari Vic, a les 18.00h.

Filòsof i teòleg, doctor honoris causa per diferents universitats, Raimon Panikkar ha estat una figura de rellevància mundial en el diàleg entre les cultures i religions, així com també en la cerca d'alternatives als reptes del món contemporani. La seva activitat intensa i apassionada el va

fer relacionar amb molts dels grans noms de la cultura del darrer mig segle, en àmbits com la filosofia, la religió, l'estudi de la mitologia, la relació de l'ésser humà amb la terra o la cerca de nous paradigmes de comprensió de la realitat. La seva obra completa s'està actualment publicant en italià, català, francès, anglès i castellà.

Els especialistes que presentaran el pensament de l'autor i el gran llegat de la seva obra seran Ignasi Boada, Ignasi Moreta, Xavier Serra Narciso i Josep Torras Rodergas.

Entrada lliure.

Remodelació a Càritas Vic

Càritas Arxiprestal de Vic va fer el dijous 12 d'abril una jornada de portes obertes que va servir d'inauguració de la remodelació de la planta baixa de les instal·lacions del carrer de Sant Just. El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va iniciar l'acte amb la benedicció de l'espai. El director d'aquesta Càritas arxiprestal, Jeroni Vinyet, guià la comitiva que va veure la transformació de l'espai.

Sant Feliu de Cantalice, el sant dels carrers de Roma

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Sant Feliu o Fèlix (Cantalice, Rieti, 1515 – Roma 1587) fou el primer sant que aquesta reforma franciscana donà a l'Església.

Quan el dia 18 de maig 1587 moria a Roma fra Feliu de Cantalice amb una enorme fama de santedat, ja feia nou anys que els framenors caputxins s'havien establert a Catalunya i, a no trigar, els caputxins catalans assolirien la xifra de 206 religiosos professors. Els primers frares arribats a Catalunya l'any 1578, provinents d'Itàlia i contemporanis de fra Feliu de Cantalice (especialment fra Alfons Lobo de Medina Sidonia, amic personal de sant Feliu), irradiaren a les comarques de Catalunya un capteniment genuïnament caputxí que els feia molt atractius al jovent.

L'any 1887, durant el procés de la restauració de la vida caputxina, fra Josep de Calassanç de Llanereres, el futur cardenal Vives i Tutó, en l'escaiença del tercer centenari de la mort de sant Feliu de Cantalice i per tal de contribuir a configurar una identitat típicament caputxina en el procés formatiu de les noves vocacions que, després de l'exclaustració o supressió de la vida religiosa, ingressaven als frares, publicà la semblança titulada *Vida, virtudes, milagros y sentencias del glorioso San Félix de Cantalicio, capuchino*, on qualificà sant Feliu el «doctor de la vida perfecta».

Sant Feliu de Cantalice, dia era dia, sortia a captar pels carrers de Roma amb un capteniment recollit, sempre amb els ulls baixos i amb el rosari a la mà en un devot silenci i amb el cor elevat cap a Déu. Qualificat com «il santo delle vie di Roma» (el sant dels carrers de Roma), era pagès d'ofici i fill de camperols de la comarca de Rieti. El jove Felice Porri, el futur sant Feliu de Cantalice, demanà l'ingrés en els franciscans caputxins l'any 1543 i després de sojornar breument en els convents d'Anticoli di Campagna (avui Fiuggi), Monte San Giovanni, Tivoli i Palanzana (Viterbo), l'any 1547 fou destinat com a almoiner (primer de l'acapta del pa, i després del vi i de l'oli) al servei de la fraternitat caputxina del convent de San Niccolò de Roma, on fra Feliu sojornà fins a la seva mort, esdevinguda en universal fama de santedat. El papa Sixte V, després de visitar-ne la capella ardent, ordenà que fos instruït el procés de cano-

nització de fra Feliu de Cantalice; un religiós molt popular a Roma. Fou canonitzat el 22 de maig de 1712.

Els frares caputxins han escampat per diversos indrets de Catalunya la devoció a sant Feliu de Cantalice. La seva festa s'escau el dia 18 de maig, tal com ho registra cada any el popular *Calendari de l'Ermità*.

Raons per a marcar la X a favor de l'Església

1. És una forma senzilla de col·laborar amb l'Església.
2. És absolutament gratis.
3. És una de les poques coses que puc decidir sobre els meus impostos.
4. Amb aquest gest demostrem que som molts els qui valorem la labor que realitza l'Església.
5. És el diner millor invertit (consulta la memòria anual d'activitats de l'Església).

Defensa ferma de l'innocent que no ha nascut

Síntesi de «Gaudete et exsultate» (IV)

En el capítol 25 de l'evangeli de Mateu (vv. 31-46), Jesús torna a aturar-se en una d'aquestes benaurances, la que declara feliços els misericordiosos.

Algunes ideologies enganyoses ens porten, d'una banda, a separar aquestes exigències de l'Evangeli de la seva relació personal amb el Senyor, convertint així el cristianisme en una espècie d'ONG, llevant-li aquesta mística lluminosa que tan bé van viure i van manifestar els sants.

D'altra banda, hi ha aquells que viuen sospitant del compromís social dels altres, considerant-ho quelcom superficial, mundà, secularista, immanentista, comunista, populista. O el relativitzen com si hi hagués altres coses més importants o com si només interessés a una determinada ètica o a una raó que ells defensin.

La defensa de l'innocent que no ha nascut, per exemple, ha de ser clara, ferma i apassionada, perquè allà hi ha en joc la dignitat de la vida humana, sempre sagrada, i ho exigeix l'amor a cada persona més enllà del seu desenvolupament.

Però «igualmente sagrada» és la vida dels pobres que ja han nascut, que es debaten en la misèria, l'abandó, la postergació, el tràfic de persones, l'eutanàsia encoberta en els malalts i ancians privats d'atenció, les noves formes d'esclavitud. Tampoc la situació dels migrants no ha de considerar-se un tema secundari al costat dels temes «seriosos» de la bioètica.

Per a un cristià «solament és possible l'actitud de posar-se en les sabates d'aquest germà que arrisca la seva vida per donar un futur als seus fills».

El llibre

La qüestió catalana a l'Arxiu Secret Vaticà

Ramon Corts i Blay

Editat per la Facultat de Teologia de Catalunya.

779 pp. / 37,05 euros.

Aquest és el primer volum d'una sèrie dedicada a l'estudi sobre la «qüestió catalana» partint de manera particular de la documentació dels arxius vaticans.

El llibre traça per primera vegada la trajectòria de la qüestió catalana des dels seus orígens, vista des de l'Arxiu Secret Vaticà. Ofereix un exhaustiu estudi realitzat sobre fonts inèdites de la vida i de l'acció de Francesc d'A. Vidal i Barraquer, fins a la proclamació de la II República espanyola.

Ramon Corts ens endinsa en una mirada, des del punt de vista de personatges i institucions de l'Església, a la qüestió catalana a través de la història religiosa, social i política de Catalunya i d'Espanya en un període que va des de la Restauració fins a Primo de Rivera.

Glossa

Jesús és el Senyor

Romà Casanova, bisbe de Vic

La mirada de l'Església envers Jesús en el temps pasqual és, en la solemnitat de l'Ascensió, la de la joia de veure i proclamar la senyoria de Jesús, mort i ressuscitat, sobre tot el món i la història. És el que proclama sant Pau en la carta als cristians de Filips, després d'afirmar l'abaixament fins a la mort i mort en creu de Crist: *Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare (2,9-11).*

Aquesta mirada de fe porta els creients a la certesa que el camí de Jesús, que passa pel sofriment i la creu, és camí de vida. La mirada a la senyoria de Crist, així com a la seva resurrecció, és inseparable de la del crucificat. És la mateixa, com és també el mateix el camí del sofriment i el de la vida eterna, plena i autèntica. Els malalts i tots els qui sofreixen tenen en Jesús, no solament el model, sinó també el cap, en la unitat del mateix cos, que ha consumat el camí de la fe i el porta a plenitud. El sofriment forma part de la vida, perquè la vida és camí d'amor; i el qui estima sofreix. No hi ha amor sense sofriment, perquè estimar significa donar la vida. Aquesta és la senyoria de Jesús: la de l'amor, la de les ferides d'amor, que són la font de la misericòrdia divina que mai no s'esgota.

La mirada a la senyoria de Crist ens duu per camins d'autèntica llibertat. No hi ha res més revolucionari —en el sentit que pot canviar el cor i la vida dels homes— que l'afirmació «Jesús és el Senyor». El qui ho proclama amb cor sincer experimenta en la seva vida l'autèntica llibertat. De fet, creure en la senyoria de Jesús sobre tot el

L'Ascensió del Senyor, de Giotto (Pàdua)

món ens allibera, entre altres coses, de la dictadura de les modes de cada moment de la història. Quant d'esclavatge subtil no hi ha en el pensament dominant de cada moment que mena a les afirmacions del que és «políticament correcte»! Quantes actituds i comportaments no són fruit de la llibertat, sinó del que tothom fa! La fe en Crist, des del cor sincer, afirmant la seva senyoria, és l'antídot que allibera d'aquests esclavatges subtils i ens porta per camins de veritat i d'amor. Sabent, però, que això significa nedar sovint contra corrent, amb la certesa que ho fem amb la força de l'Esperit Sant. Aquest és el testimoniatge de santedat cristiana que el nostre món necessita.

